



Gesa Schwartzová

Olav

a moře magie

 PRESS

Ola a moře magie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Gesa Schwartzová
Ola a moře magie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Olav

a moře magie

Gesa Schwartzová

Olav

a moře magie

 PRESS



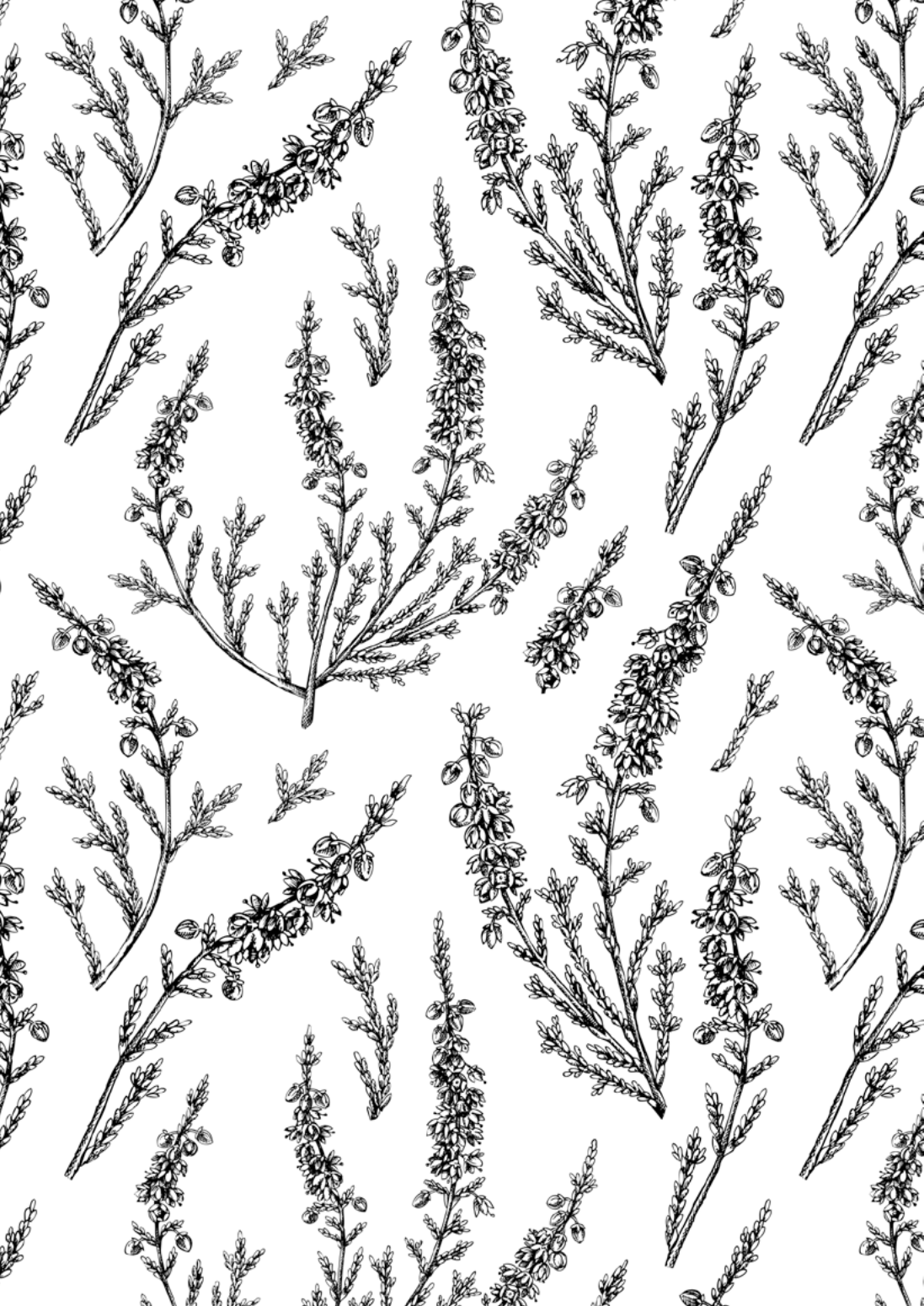
Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli,
skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit
nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned –
nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete
charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Obsah

Smutné letadlo	9
Strašlivý nečas	25
Hlasy ve větru	39
Stopa z ohně a ledu.....	53
V říši hory.....	65
Místo plné zázraků	81
Obluda z hlubin	105
Opravdový oheň	121
Srdce hory.....	137
Šum dračích křídel	149







Smutné letadlo

„Á raz, á dva, á tři!“

Ola Löwensteinová ospale zamžourala. Bylo hodně časně sobotní ráno. Na její postel dopadly první nesmělé sluneční paprsky. Otočila hlavu za hlasem, který ji probudil – a usoudila, že ještě sní. Na jejím balkoně stál šeříkově zbarvený skřítek s čelenkou na hlavě a s hlasitým počítáním prováděl dřepy.

Každé jiné desetileté děvče by se jistě vylekalo, kdyby spatřilo takového *skřítku*. Ovšem Olu mnohem



víc zaujala jeho *členka*. Ola měla na rozdíl od jiných dětí ve svém věku nevšední nadání vidět čarobýlky a Kazimír, vřesový skřítek, byl jejím nejlepším kamarádem. Společně už zažili spoustu dobrodružství. Ovšem ranní rozcvička ve sportovním úboru, to byla novinka.

Oliny husté blondaté kadeře neposedně odstávaly do všech stran, když dívka vkročila na balkon. „Dobré ráno,“ pozdravila a zívla. „Rozhodl ses zatočit s tukovými zásobami po své neřízené konzumaci čokolády, nebo z jakého důvodu jsi přeměnil náš balkon v posilovnu? A kde jsi vzal tu členku?“

Kazimír, nabitý energií, vyskočil na zábradlí a provedl stojku. „Za prvé: Skřítek na úrovni má vždy bezvadné oblečení. K tomu patří samozřejmě také sportovní doplňky. A za druhé: Ne, nehodlám nic dělat se svými tukovými zásobami. Žádné totiž nemám. Čokoláda se na mém jazyku okamžitě promění ve štěstí a lásku a nic víc. Tak prostě to je.“

Ola se zaculila. „Velmi praktické.“

„Vid’?“ Kazimír ukončil stoj na rukách. Protáhl paže, až mu zapraskalo v kostech. „Prostě jsem měl



touhu hýbat se. Možná proto, že mě vzbudili tví rodiče. Už celé hodiny tam dole dělají nesnesitelný rámus.“

Jako skřítek měl Kazimír mnohem lepší sluch než Ola. Ta se zaposlouchala. I ona teď zaslechla ten hluk. „Balí se,“ pronesla.

„To se připravují na konec světa?“ zeptal se Kazimír uštěpačně. „Myslel jsem, že budou pryč jen jednu noc!“

„Však také ano. Ale chtějí se na tu slávu prostě dobře připravit.“ Ola pohlédla z balkonu na jejich divokou zahradu. Zas a znovu v ní budila úžas. Olina maminka Henrieta byla známou zahradní architektkou a většina lidí nedokázala pochopit, jak to, že zrovna ona má takovou zahradu. Slovo *takovou* většinou pronášeli s výrazem, jako kdyby zrovna šlápli do lejna. *Protože taková mi připadá perfektní*, odpovídala občas Olina maminka. *Je to ta nejkrásnější zahrada světa*. Ola měla stejný názor. Musela se smát, když se proto na ně lidé dívali jako na podivíny.

Jinde ale maminka navrhovala také pěkné, upravené zahrady a nyní za jednu takovou dokonce vyhrála



cenu. A tu si směla osobně převzít v rámci slavnostního galavečera. Je to jen malá akce v takovém zapadákově, říkala skromně maminka. Ale v koutku duše se na tu slávu těšila, to Ola věděla. A věděla také, že její tatínek Edgar je na svou ženu moc pyšný. Ani jeden však nechtěl nechat dceru přes víkend doma samotnou. Ovšem kdyby jela Ola s rodiči, víkend by strávila v hotelu a také sama, a tak nakonec souhlasili.

Ola se těšila, že zůstane doma bez rodičů. Bylo sice domluveno, že na ni dohlédne teta Šarlota, ale ta měla přijet až večer po zahájení umělecké výstavy. Teta byla malířka a jistě bude Olu zase bavit veselými historkami z uměleckého prostředí. Ale do té doby měla Ola celý dům jen pro sebe: mohla se dívat na jeden film za druhým (Kazimír miloval filmy!), jíst, co chtěla, nerušeně pozorovat víly... mimochodem, víly!

Dívka se naklonila přes zábradlí a zadívala se na štít domu. Ale než v něm stihla objevit vílí hnízdo, ozvalo se za ní hlasité PLESK! Ola zahlédla už jen rybí ocas víly, která se ponořila do jezírka mezi jedlemi. Jmenovala se Leonora Vlnozpěvná, víc o ní Ola nevěděla.



Ale pokaždé se vytratila hned, jakmile na ni padl dívčín zrak.

Zato ostatní kouzelné bytosti – čarobýlci – děvče pozorovali ostřížím zrakem.

Vtom se nad dívčinou hlavou ozvalo chichotání. Pod štítem viselo jako sršní bání vílí hnízdečko hýřící barvami. Poletovaly kolem něj víly veliké asi jako palec. Měly bledě zelenou kůži, průhledná křídla a drze se na Olu šklebily. Některé si přiložily k oku stéblo rákosu jako kukátko a děvče si zvědavě prohlížely. Dělávaly to často, ale v okamžiku, kdy se k nim Ola přiblížila, se rozprchly stejně rychle jako vodní víla.

Ted' si mezi sebou něco šuškalý. *Padrunyar*. To bylo jediné slovo, které Ola z jejich řeči znala. Znamenalo *Vědunka*. Tak čarobýlci nazývali toho, kým byla i Ola: člověka, který měl schopnost vidět čarobýlky a mohl s nimi promlouvat, přítel čarosvěta, prostředník a důvěrník. Jenomže z úst víl znělo to slovo spíš opovrhlivě. Ola si povzdechla.

„Už máš zase ten svůj zadumaný obličej.“ Kazimír se posadil na zábradlí a houpal nohama.

„Jak to vypadá?“



Kazimír nasadil tak šílenou grimasu, že Ola vyprskla smíchy.

„Ale mám pravdu,“ trval skřítek na svém. „Zase nad něčím dumáš.“

Ola pokrčila rameny. „Nikdo není rád, když se mu vysmívají! Přece ty víly slyšíš. Vůbec mě neberou vážně.“

„Nic si z toho nedělej,“ konejšil ji Kazimír. „Jsou to jen takové prostáčky.“

Dívka stočila zrak k jezírku. „A vodní víla?“

„Je vodní víla,“ uzavřel skřítek.

„Mnohokrát děkuji za informaci,“ ušklíbla se Ola. „Vodní víla, která je vodní vílou, se mnou každopádně taky nechce mít nic společného.“

Kazimír se na děvče povzbudivě zazubil. „V čarosvětě se už dlouho žádná Vědunka neobjevila. Ty sama jsi zjistila teprve před nedávnem, že jsi jednou z nich. Musíš si důvěru čarobýlků teprve získat.“

„Já myslím, že si Vědunku představují úplně jinak. Podobně jako v písních, které se zpívají po celém čarosvětě. V nich



jsou Vědunky vždycky neuvěřitelně silné, odvážné, chytré...”

„To jsi ty přece také,” přerušil ji Kazimír. „Alespoň někdy.”

„Fakt vtipné.” Ola se zamyšleně kousla do spodního rtu. „Chci být pravou Vědunkou. Ale nemám tušení, jak na to.”

Kazimír se na okamžik odmlčel. „Naslouchej svému srdci,” řekl po chvíli. „To je ve všech životních situacích ten nejlepší rádce. A až přijde čas, budeš už vědět, co máš udělat.”

Když si Ola vybavila jejich poslední dobrodružství, dokázala alespoň částečně připustit, že má skřítek pravdu. Ale jakmile si vzpomněla na hrdinské písně o Vědunkách, cítila se zase jako malá holka. Ještě jednou vzdychla. „To doufám. Tak jednoduché, jak to zní, to ale nebude.”

„Tse,” mávl rukou Kazimír. „Jednoduché věci umí každý. A ty už jsi udělala výrazné pokroky, pokud jde o tvé sbližování s čarosvětlem.”

Jen co to dořekl, zaslechla Ola vrčení, které se blížilo. Okamžitě se jí zvedla nálada, když spatřila



malou postavu, jenž k nim právě přilétala od jabloňového stromu.



Maličké letadýlko mířilo přímo k Ole a Kazimírovi. Byl to dvojplošník z křehkého dřeva, a když zahájil přistávání, nebezpečně se zakymácel.

„Pozor!“ vykřikl tenký hlásek z pilotní kabiny. „Po-zooor!“

Stroj podezřele zarachotil a otřásl se. Hned nato zase nabral rychlost a zběsile se řítíl k balkonu.

Ola s Kazimírem uskočili na poslední chvíli. Letadýlko kolem nich prosvištělo, po jednom kole přejelo zábradlí, provedlo riskantní otočku a u nejzazší hrany zábradlí zastavilo. Motor utichl a ze stroje vyskočil malinký mužíček.

Popravdě to nebyl žádný mužíček, nýbrž miniaturní obr. Působil velmi elegantně: měl letecké brýle, svítivě červený šál a staromódní oblek s kapesníčkem téže barvy v kapse saka. V ruce držel skládací hůlku,



která z něj dělala ještě většího šviháka. Usmíval se od ucha k uchu, když spěchal vstříc Ole a Kazimírovi. Jeho úsměv lemovaly perfektně střižené vousy.

„Viděli jste to?“ volal nadšeně. „Viděli jste *to*?“

„Ó, ano,“ odpověděl Kazimír sladce. „Jedno letadlo nás málem srazilo k zemi. To jsme viděli, pane Lilienthale. Naprosto jasně.“

Za své jméno vděčil *pan Lilienthal* Ole. Bydlel v jabloni na zahradě a vášnivě rád konstruoval různá vznášedla, s nimiž pak létal po okolí. Dříve, když ho ještě neznala osobně a pozorovala ho jen z balkonu, si ho Ola sama pro sebe pojmenovala podle průkopníka letectví Otto Lilienthala. Když zjistila, že je Vědunkou a nastěhoval se k ní Kazimír, pozvali pana Lilienthala a všechny ostatní čarobýlky z divoké zahrady k sousedskému posezení u jablečného čaje.

Pan Lilienthal přijal toto pozvání jako jediný a od té doby se z nich stali přátelé. Nové jméno se miniobrovi tak zalíbilo, že o té doby vyžadoval, aby ho oslovovali výhradně jako pana Lilienthala.

A teď tu stál před nimi. Sundal si létací brýle z obličeje a usmál se na ně svýma nebesky modrýma očima.



Měl rozčepýřené vlasy jako malý kluk. „Promiňte,“ pronesl zdvořile. „Gertruda je při přistávání ještě trochu těžkopádná, ale tentokrát jsme se aspoň nevybourali. A když už jednou letí, věřte mi! To je *veliký zážitek!*“

Ola se neubránila smíchu. „Je legrační, když napodobuješ Kazimírův způsob vyjadřování, pane Lilienthale.“

„Asi tak legrační, jako když mi říkáš *pane Lilienthale* a zároveň mi tykáš, mladá dámo,“ opáčil s úsměvem. „Mimochodem nevěřili byste, kolik karambolů jsme doposud přestáli.“ Vrhł na své vznášedlo láskyplný pohled. „Naštěstí jsem dostal nápad, jak upravit nosné plochy tak, abych ten problém vyřešil.“

Rychle přešel ke Gertrudě a začal zaníceně vyprávět o její montáži. Ola postřehla, že Kazimír se jen s námahou přemáhá, aby nezačal zívat. Panu Lilienthalovi občas skutečně trvalo i dlouhé hodiny, než vyčerpal své oblíbené téma. Dnes ho ovšem vyvedl z míry nečekaný poryv větru.

Malý žlutý dům, v němž bydlela Ola se svými rodiči a Kazimírem, stál na konci úzké ulice mezi lesem



a vřesovištěm. A tady, uprostřed volné přírody, nebylo neobvyklé, že se náhle prudce zvedl vítr. V posledních dnech se to stávalo dokonce poměrně často, což bylo podle Kazimíra neklamné znamení, že se blíží malá podzimní bouřka. Teď sebou pan Lilienthal trhl, jako kdyby do něj uhodil blesk. Roztržitě se rozhlédl, aby vzápětí zase klidně pokračoval ve svém vyprávění, jako kdyby se nic nestalo.

Zdálo se, že Kazimír nezpozoroval nic nezvyklého. Měl přivřená víčka a v duchu už nejspíš dávno zase cvičil dřepy. Ola však z pana Lilienthala nespouštěla oči a moc dobře si všimla, že při každém poryvu větru víc a víc bledne. Stáhla obočí. Co se to s ním děje?

„Jste v pořádku?“ zeptala se, když obr znovu vrhl vyplašený pohled přes rameno.

„Samozřejmě,“ přitakal. „Jen si dělám starosti o Gertrudu. Přistání se teď zdařilo, ale startování, to...“ Znovu se zachvěl, když se zvedl vítr.

Olin dotaz probral Kazimíra z polospánku. Teď poznal i on, že se pan Lilienthal chová zvláště. „A proto se třeseš, jako kdyby za tebou stála trpaslice?“ vyzvídal Kazimír.



Ola se usmála. Trpaslíci a obři se vzájemně nemohli vystát, to byla obecně známá věc. A trpaslice byly navíc obávané pro svou fyzickou sílu. O tom, jak dokázaly děsit obry, se zpívalo v mnoha písních. Normálně by se tomu pan Lilienthal zasmál, protože měl smysl pro humor, ale on teď ještě o něco víc zesinal.

„Jde o ten vítr,“ zamumlal. „Zní temně a nevlídně, jako kdyby zvěstoval něco nebezpečného.“

Z toho, jak se mu chvěl hlas, Olu zamrazilo. Pan Lilienthal byl citlivý, ale tak roztržitého a vyplašeného ho ještě neviděla.

Kazimír se však jen zasmál a poklepal pana Lilienthala po zádech. „Ty a tvoje předtuchy. Raději nám pověz něco o Gertrudě. Jaké potíže má při startování?“

Pan Lilienthal narovnal ramena. „Ach,“ povzdechl si. „Většinou prostě nenabere dostatečnou rychlost. Pak se nedá ani normálně letět, natož provádět další triky, které bych ji ještě rád naučil. Zdá se, že to, jak daleko doletí, závisí i na její náladě. A dnes už nejspíš všechnu svou energii spotřebovala. Ona chce létat. To vím. Ale někdy to zkrátka nedokáže. Občas má své vrtochy.“



Kazimír si prohlédl letadlo. „Svoje vrtochy? A víš, že mluvíš o věci, která nic necítí?“

Pan Lilienthal se zatvářil dotčeně. „Co bys řekl na to, kdybych tvrdil, že tvůj vřes je jen obyčejné roští?“

Ted' se urazil pro změnu Kazimír. S jeho vřesem ho spojovala magická síla. Keřík stál v květináči na Olině balkoně. Kazimír v něm žil celý život a nesmírně svůj domov miloval.

Ola postřehla, že se skřítek nadechuje k nějaké rázné odpovědi a rychle zasáhla: „Možná Gertruda potřebuje jen tu správnou motivaci.“

„To jsem si také myslel,“ odpověděl pan Lilienthal. „Ale laskavá domluva zatím ničemu nepomohla. Přitom jsem chtěl dnes obkroužit kolečko nad vřesovištěm. Ale na to bych zřejmě potřeboval silnější pohon. A ten jsem bohužel ještě nenašel.“

Ola se povzbudivě usmála na skleslého obra. „Žádný strach. Však ty už pro smutnou Gertrudu najdeš nějaké řešení. Ne nadarmo jsem ti dala jméno po průkopníkovi letectví. Chceš létat, tak poletíš. Věř mi. Jediné, co potřebuješ, je ta správná finta. A já ti budu pomáhat, dokud na ni nepřijdeš.“



Pan Lilienthal zvedl obočí. „A jak?“

„Možná nejsem nejsilnější,“ odpověděla Ola. „Ale dost silná na to, abych ti pomohla na startu. Pane Lilienthale, pilote smutné Gertrudy, prosím, na palubu!“

Pan Lilienthal bleskově nastoupil do kabiny a nasadil si letecké brýle. Když Ola opatrně uchopila letadélko, do očí se mu vrátilo nadšené jiskření. „Máš pravdu,“ zvolal. „Kdo chce létat, ten poletí!“

Ola se hodně naklonila přes zábradlí. Zkoumavě nasála vzduch, jak to často vídala u pana Lilienthala, a potom vymrštila Gertrudu vysoko do vzduchu.

Pan Lilienthal zajásal radostí. Motor naskočil. Gertruda zeširoka obkroužila vrcholky stromů a odletěla směrem k vřesovišti. Dívka se za letadélkem dlouho dívala. Ona je Ola Löwensteinová, Vědunka, a právě pomohla vzlétnout malému obrovi a jeho smutnému letadlu, aby mohli společně letět. Usmála se. Možná to nebyl žádný hrdinský čin. Ale byl to alespoň dobrý začátek.



Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ola a moře magie.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.